

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 486/2025-48

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Chorvátska 5, Bratislava, zastúpeného Mgr. Petrom Prezbruchom, advokátom, Školská 26, Šamorín, proti postupu Okresnej prokuratúry Dunajská Streda v konaní sp. zn. 1 Pv 152/25/2201 „a v s ním súvisiacich konaniach“, postupu a uznesení Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 23Tp/20/2025 zo 14. mája 2025, postupu a uznesení Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 25Tp/39/2025 z 15. mája 2025, postupu a uznesení Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Tpo/37/2025 z 27. mája 2025 a postupu a uznesení Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Tpo/38/2025 z 2. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva zaručeného čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Tpo/38/2025 z 2. júna 2025 a v časti namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1, 2, 6 a 7, čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 7 ods. 2, čl. 8 ods. 1, 2 a 6, čl. 37 ods. 4, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv zaručených čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. b), c) a e) a ods. 2 a 3 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b), c) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Tpo/38/2025 z 2. júna 2025 **p r i j í m a** na ďalšie konanie.
2. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
3. Návrhu na nariadenie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. júla 2025 v znení jej doplnení doručených ústavnému súdu 10. júla 2025, 27. júla 2025 a 3. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresnej prokuratúry Dunajská Streda (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní sp. zn. 1 Pv 152/25/2201 „*a v s ním súvisiacich konaniach*“ (ďalej len „postup sp. zn. 1 Pv 152/25/2201“). Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnej prokuratúre konať bez zbytočných prietahov a priznal mu finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

2. Zmienou ústavnou sťažnosťou sa sťažovateľ domáha aj vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva garantovaného čl. 8 dohovoru uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23Tp/20/2025 zo 14. mája 2025 (ďalej len „uznesenie sp. zn. 23Tp/20/2025“) a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3Tpo/37/2025 z 27. mája 2025 (ďalej len „uznesenie sp. zn. 3Tpo/37/2025“). Súčasne sa domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 47 ods. 4 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 a čl. 37 ods. 4 listiny, ako aj práv garantovaných čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2 a 3, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a e) dohovoru uznesením sp. zn. 23Tp/20/2025 a uznesením sp. zn. 3Tpo/37/2025 a im predchádzajúcim postupom. V ďalšej časti sťažnostného návrhu sa domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 40 ods. 2 listiny, ako aj práva garantovaného čl. 6 ods. 2 dohovoru uznesením sp. zn. 23Tp/20/2025. Navrhuje, aby ústavný súd uznesenie sp. zn. 23Tp/20/2025 a uznesenie sp. zn. 3Tpo/37/2025 zrušil a krajskému súdu (eventuálne okresnému súdu) prikázal prepustiť ho z väzby bezodkladne na slobodu. Súčasne žiada priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

3. V ďalšom sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva garantovaného čl. 8 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 25Tp/39/2025 z 15. mája 2025 (ďalej len „uznesenie sp. zn. 25Tp/39/2025“) a uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tpo/38/2025 z 2. júna 2025 (ďalej len „uznesenie sp. zn. 3Tpo/38/2025“). Súčasne sa domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1, 2, 6 a 7, čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 7 ods. 2, čl. 8 ods. 1, 2 a 6, čl. 37 ods. 4, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 listiny, ako aj práv garantovaných čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. b), c) a e) a ods. 2 a 3 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b), c) a e) dohovoru uznesením sp. zn. 25Tp/39/2025 a uznesením sp. zn. 3Tpo/38/2025 a im predchádzajúcim postupom (ďalej aj „postup sp. zn. 25Tp/39/2025“ a „postup sp. zn. 3Tpo/38/2025“). Navrhuje, aby ústavný súd uznesenie sp. zn. 25Tp/39/2025 a uznesenie sp. zn. 3Tpo/38/2025 zrušil

a) a aby prikázal krajskému súdu prepustiť ho z pozorovania v Nemocnici pre obvinených a odsúdených a Ústave na výkon trestu odňatia slobody, Trenčín (ďalej len „nemocnica“),

na slobodu, eventuálne pri nahradení väzby. *In eventum* navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu prepustiť ho z pozorovania v nemocnici a vziať ho do väzby alebo eventuálne

b) aby prikázal okresnému súdu prepustiť ho z pozorovania v nemocnici na slobodu, eventuálne pri nahradení väzby. *In eventum* navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu prepustiť ho z pozorovania v nemocnici a vziať ho do väzby.

4. V súvislosti s uznesením sp. zn. 25Tp/39/2025 a uznesením sp. zn. 3Tpo/38/2025 a im predchádzajúcim postupom sťažovateľ zároveň žiada priznať mu finančné zadost'učinenie a náhradu trov konania. Vo vzťahu k uzneseniam avizovaným v predošlej vete tohto uznesenia súčasne navrhuje, aby ústavný súd dočasným opatrením zakázal jeho pozorovanie v nemocnici, a to až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. V ďalšom navrhuje, aby ústavný súd dočasným opatrením prikázal krajskému súdu (eventuálne okresnému súdu) prepustiť ho z pozorovania v nemocnici na slobodu za prípadného nahradenia väzby, *in eventum* prepustiť ho z pozorovania v nemocnici a zobrať ho do väzby. Následne žiada, aby ústavný súd dočasným opatrením zakázal okresnému súdu vydať rozhodnutie, ktorým by nariadil jeho pozorovanie v nemocnici, a to až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. V ďalšom navrhuje, aby ústavný súd dočasným opatrením zakázal okresnému súdu vydať rozhodnutie, ktorým by nariadil jeho pozorovanie v zdravotníckom zariadení, a to až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. Napokon žiada, aby ústavný súd zakázal znalcovi identifikovanému v ústavnej sťažnosti vykonať vyšetrenie jeho duševného stavu a v tejto súvislosti podať znalecký posudok, a to až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

5. Ústavnou sťažnosťou sa sťažovateľ napokon domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru aj výlučne postupom sp. zn. 25Tp/39/2025 a postupom sp. zn. 3Tpo/38/2025. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu a krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov a priznal mu finančné zadost'učinenie.

II.

Skutkové východiská

6. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dunajskej Strede, odboru kriminálnej polície, 1. oddelenia vyšetrovania sp. zn. ORP-112/X-VYS-DS-2025 z 26. februára 2025 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a zároveň bolo sťažovateľovi (v časti) s poukazom na § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona na tam uvedenom skutkovom základe. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažovateľ podal sťažnosť, ktorá bola uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pv 152/25/2201 z 20. marca 2025 (ďalej len „uznesenie o zamietnutí sťažnosti“) s odkazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá. V ďalšom konaní bol sťažovateľ listom sp. zn. ORP-112/1-VYS-DS-2025 zo 17. apríla 2025 upovedomený, že jeho skutok bude ďalej právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona. Proti uzneseniu o zamietnutí

sťažnosti sťažovateľ podal návrh podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku. O avizovanom návrhu bolo rozhodnuté uznesením generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) sp. zn. IV/1 Pz 163/25/1000-17 z 26. júna 2025 tak, že uznesením o zamietnutí sťažnosti bol porušený zákon v ustanoveniach identifikovaných v uznesení generálnej prokuratúry. Generálny prokurátor uznesenie o zamietnutí sťažnosti zrušil a okresnej prokuratúre prikázal, aby o veci znovu konala a rozhodla.

7. Sťažovateľ bol v danej veci vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 23Tp/10/2025 z 1. marca 2025 z dôvodu objektivizovaného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Okresný súd zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti predmetnému uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 6Tpo/19/2025 z 3. apríla 2025 zamietol. O nateraz poslednej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 23Tp/20/2025 zo 14. mája 2025 tak, že ju podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol, keďže dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej trval. Zároveň s poukazom na § 80 ods. 1 písm. b) a c) a § 81 ods. 1 Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a ani peňažnou zárukou. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ uplatnil sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 3Tpo/37/2025 z 27. mája 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

8. Uznesením sp. zn. 25Tp/39/2025 z 15. mája 2025 okresný súd s poukazom na § 148 ods. 3 Trestného poriadku nariadil pozorovanie sťažovateľa v nemocnici, keďže na účel vyšetrenia jeho duševného stavu nepostačovalo ambulantné vyšetrenie. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorá bola uznesením sp. zn. 3Tpo/38/2025 z 2. júna 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

9. Ak ide o postup sp. zn. 1 Pv 152/25/2201, uznesením generálnej prokuratúry došlo k zrušeniu uznesenia o zamietnutí sťažnosti. Uznesenie o vznesení obvinenia je tak v čase uplatnenia ústavnej sťažnosti neprávoplatné, pretože okresná prokuratúra po vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie generálnym prokurátorom zatiaľ nerozhodla o sťažovateľovej sťažnosti, ktorú podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Hoci už uplynula zákonná lehota na skončenie vyšetrovania, orgány činné v trestnom konaní nedisponujú ani len právoplatným uznesením o vznesení obvinenia. Takýto postup je neefektívny a zasahuje do sťažovateľovho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

10. V súvislosti s uznesením sp. zn. 23Tp/20/2025, uznesením sp. zn. 3Tpo/37/2025 a im predchádzajúcim postupom sťažovateľ ponajprv nesúhlasí so splnením formálnej podmienky väzby. Vznesenie obvinenia bolo pre nepribratie tlmočníka nezákonné, čo kontaminuje aj nadväzujúce rozhodnutia o obmedzení sťažovateľovej osobnej slobody. V danej situácii existuje dôkazná núdza a dôvodnosť trestného stíhania nevyplýva zo skutkových okolností prípadu, ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podrobne popisuje. Dôkazná situácia sa napriek pokračujúcemu stíhaniu sťažovateľa vo väzbe neposilňuje. Sťažovateľ nesúhlasí odôvodnením väzobného stíhania tvrdenou trestnou činnosťou, pre ktorú ešte nebol odsúdený. Väzobné stíhanie nemá byť odôvodňované ani minulou zahladenou trestnou činnosťou a ani tým, že sťažovateľovi v súčasnosti plynie skúšobná

doba podmieneného odsúdenia v inej trestnej veci. Vo vzťahu k tvrdenému zločinu porušovania domovej slobody došlo k späťvzatiu súhlasu poškodeného s trestným stíhaním, avšak konajúce súdy sa pri odôvodňovaní rozhodnutí aj naďalej odvolávajú na to, že sťažovateľ je trestne stíhaný aj pre podozrenie zo spáchania zločinu. Pokiaľ ide o nahradenie väzby, všeobecné súdy znefunkčujú inštitút peňažnej záruky, ktorú zložil sťažovateľov bratranec, poskytnúc mu na ten účel pôžičku, a ignorujú možnosť faktického zabránenia v páchaní tvrdenej trestnej činnosti uložením náhrad a obmedzení. Sťažovateľ popisuje rodinné pomery, ktoré svedčia v prospech nahradenia väzby. Závery všeobecných súdov upínajúce sa na sťažovateľovo väzobné stíhanie sú v naznačených súvislostiach povrchné. Pokiaľ ide o porušenie prezumpcie nevinoty a práva sťažovateľa na zákonného sudcu v rámci väzobného konania, sťažovateľ poukazuje na vyjadrenia všeobecných súdov, ktoré sa mu v tomto smere javia ako problematické. Sudkyňa pre prípravné konanie nekonala o námietke zaujatosti, ktorú v tejto súvislosti uplatnil.

11. Uznesenie sp. zn. 25Tp/39/2025, uznesenie sp. zn. 3Tpo/38/2025 a im predchádzajúce postupy dopadajú na pozorovanie sťažovateľa v nemocnici na účel vyšetrenia jeho duševného stavu (§ 148 ods. 3 Trestného poriadku). Sťažovateľ nesúhlasí, že vyšetrenie duševného stavu sa nemohlo uskutočniť ambulantne, a v tejto súvislosti poukazuje na odborné závery. Nutnosť nariadenia ústavného pozorovania duševného stavu mala vychádzať z určitej sukcesie krokov, ktorá nebola rešpektovaná. Ak obvinený odmieta v súvislosti s ambulantným vyšetrením duševného stavu spolupracovať so znalcom, znalec by mal o uvedenom notifikovať orgán činný v trestnom konaní. Tento by mal obvineného na danú vec vypočuť a poučiť ho o možnosti nariadenia ústavného vyšetrenia duševného stavu. Ak takáto situácia trvá, vyžiada sa názor znalca, či je možné vyhotoviť znalecký posudok o duševnom stave obvineného zo všetkých dostupných podkladov obsiahnutých v spise. Len vtedy, ak znalec usúdi, že vyslovenie diagnostických záverov o duševnom stave obvineného nie je na základe popísaného možné, by sa malo pristúpiť k nariadeniu pozorovania duševného stavu obvineného v zdravotníckom zariadení (resp. ak je takáto osoba vo väzbe, tak v nemocnici). Sťažovateľ bol však „postavený“ pred hotový záver o pozorovaní v nemocnici a nemal možnosť sa k uvedenému vyjadriť, resp. uviesť dôvody, pre ktoré nespocoval so znalcom. Nebol ani riadne poučený o možnosti nariadenia ústavného vyšetrenia a nevykonalo sa ani ambulantné vyšetrenie iným znalcom. V ďalšom popisuje správanie znalca skúmajúceho jeho duševný stav ambulantne, ktoré sa mu javilo nevhodné a malo mu prinášať mučivé útrapy, čo bolo dôvodom, pre ktorý so znalcom nespocoval. Pri uvádzanom úkone absentoval tlmočník, ktorý nebol prítomný aj pri skorších procesných úkonoch. Sťažovateľ slovenskému jazyku dostatočne nerozumie. Pozorovaním v nemocnici sťažovateľ prichádza o možnosť jednotlivca v určitej sfére spoločenských vzťahov žiť podľa svojich predstáv bez zbytočných obmedzení, príkazov a zákazov ustanovených orgánom verejnej moci.

12. Námietka vzniku zbytočných prietahov v postupe sp. zn. 25Tp/39/2025 a postupe sp. zn. 3Tpo/38/2025 súvisí s vyšetrovaním sťažovateľovho duševného stavu. Ak by sťažovateľa efektívne vyšetril iný znalec ambulantnou formou, orgány činné v trestnom konaní už mohli disponovať znaleckým posudkom a uvažovať o ďalšom procesnom postupe. Namiesto toho bol sťažovateľ v čase uplatnenia ústavnej sťažnosti stále držaný v nemocnici, v dôsledku čoho je trestné konanie vedené neefektívne. K prietahom v konaní došlo aj v dôsledku nerešpektovania základného práva sťažovateľa na tlmočníka (v niektorých prípadoch aj na prekladateľa), keďže znalec vyšetrujúci sťažovateľa ambulantnou formou nemohol v dôsledku absencie tlmočníka úkon dokončiť.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K postupu sp. zn. 1 Pv 152/25/2201 (bod 9 dôvodov tohto uznesenia):

14. Pokiaľ ide o postup sp. zn. 1 Pv 152/25/2201, ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ide tak aj o podmienku konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde]. V prípade nesplnenia tohto postupu platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná (m. m. napr. III. ÚS 657/2024, III. ÚS 20/2025).

15. Ústavný súd zdôrazňuje, že po novele Trestného poriadku vykonanej zákonom č. 40/2024 Z. z., ktorá nadobudla účinnosť 15. marca 2024, slúži na odstránenie priesláv prokurátora v prípravnom konaní postup podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku. Toto ustanovenie priznáva obvinenému, poškodenému a zúčastnenej osobe možnosť žiadať o odstránenie priesláv alebo iných nedostatkov v postupe prokurátora pri vykonávaní jeho pôsobnosti v prípravnom konaní. Avizovanú žiadosť vybavuje prokurátor bezprostredne nadriadenej prokuratúry alebo generálny prokurátor, ktorý je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku upovedomiť žiadateľa. Žiadosť podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku pritom aj s poukazom na rozhodovacia prax ústavného súdu (m. m. napr. III. ÚS 657/2024, III. ÚS 20/2025) možno hodnotiť ako právny prostriedok nápravy, ktorý je sťažovateľovi v procesnej pozícii obvineného v prípravnom konaní bezprostredne a priamo dostupný.

16. Vo vzťahu k postupu sp. zn. 1 Pv 152/25/2201 tak sťažovateľ mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy priznaný zákonom na ochranu ním označených práv, ktorého využitie v okolnostiach danej veci netvrdil, tým menej preukázal. O tomto prostriedku nápravy bol oprávnený a povinný rozhodnúť orgán verejnej moci (nadriadený prokurátor), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že k porušeniu sťažovateľom označených referenčných kritérií nemalo dôjsť len postupom sp. zn. 1 Pv 152/25/2201, ale aj „v s ním súvisiacich konaniach“. Ústavný súd však konštatuje, že na ďalšie konanie môže prijať len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Z hľadiska predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti je podstatný najmä § 45 zákona

o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a tohto zákona neustanovuje inak. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda tak, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom, ako je to aj v tomto prípade (m. m. napr. II. ÚS 644/2014). Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť nemožno v časti namietajúcej porušenie označených práv sťažovateľa v konaniach súvisiacich s postupom sp. zn. 1 Pv 152/25/2201 považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatok sa vzťahuje na sťažovateľom formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), v ktorom nie je jednoznačne (t. j. spisovou značkou) identifikovaný namietaný postup v ďalších konaniach súvisiacich s postupom sp. zn. 1 Pv 152/25/2201, ktorými mali byť porušené jeho označené práva. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa petitu ako esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. napr. II. ÚS 386/2022) a túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

19. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tomto rozsahu odmietol sčasti pre jej neprípustnosť a v časti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti v súvislosti s námietkou nedostatkov v postupe sp. zn. 1 Pv 152/25/2201 a v ďalších, bližšie neidentifikovaných súvisiacich právnych procesoch.

IV.2. K uzneseniu sp. zn. 23Tp/20/2025, uzneseniu sp. zn. 25Tp/39/2025 a im predchádzajúcim postupom (body 10, 11 a 12 dôvodov tohto uznesenia):

20. Podľa princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Uvádza preto, že nemá právomoc preskúmať uznesenie sp. zn. 23Tp/20/2025 a jemu predchádzajúci postup, keďže ho už na sťažnosť sťažovateľa preskúmal krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 357/2024). Z obdobných dôvodov nie je v právomoci ústavného súdu podrobiť prieskumu ani uznesenie sp. zn. 25Tp/39/2025 a jemu predchádzajúci postup, ktoré na podklade sťažovateľovej sťažnosti obdobným spôsobom preskúmal krajský súd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v tomto rozsahu *a limine* odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími

návrhmi sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti v súvislosti s námietkou nedostatkov v uznesení sp. zn. 23Tp/20/2025, uznesení sp. zn. 25Tp/39/2025 a im predchádzajúcom postupe.

IV.3. K uzneseniu sp. zn. 3Tpo/37/2025 a jemu predchádzajúcemu postupu (bod 10 dôvodov tohto uznesenia):

21. V súvislosti s námietkou nedostatku odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov o väzbe ústavný súd východiskovo podotýka, že uplatnenie právomoci ústavného súdu predpokladá výlučne skúmanie toho, či také rozhodnutie rešpektuje ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba. Pri posúdení uznesenia sp. zn. 3Tpo/37/2025 (a jemu predchádzajúceho postupu) nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie uznesenia sp. zn. 3Tpo/37/2025 a jemu predchádzajúci postup ústavno-právne akceptovateľný. Kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnieť také rozhodnutie a postup všeobecného súdu o väzbe, ktorý by zakladal zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bol iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024).

22. Odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 435/2023). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) uznesenia sp. zn. 23Tp/20/2025 a uznesenia sp. zn. 3Tpo/37/2025 ústavný súd pristúpil k ich zhodnoteniu vo vzájomnej jednote.

23. Sťažovateľ ponajprv nesúhlasí so splnením formálnej podmienky väzby. Vznesenie obvinenia malo byť pre nepribratie tlmočníka podľa tvrdenia sťažovateľa nezákonné, čo by malo v nadväznej rovine problematizovať aj rozhodnutia o obmedzení sťažovateľovej osobnej slobody. Bez potreby podrobnej recepcie záverov krajského súdu poukazuje ústavný súd na argumenty uvedené na s. 22 uznesenia sp. zn. 3Tpo/37/2025. Odtiaľ vyplýva v podstate to, že ak obvinený formálne uplatní návrh na ustanovenie tlmočníka, pričom slovenskému jazyku v skutočnosti rozumie, nejde o zásah do ľudsko-právnych štandardov. Sťažovateľ bol riadne poučený podľa § 28 Trestného poriadku, pričom uviedol, že slovenský jazyk ovláda a tlmočníka nežiada napriek tomu, že je vietnamskej národnosti. V tejto súvislosti nepožadoval ani preklad. Poučeniu v slovenskom jazyku sťažovateľ rozumel a ďalšie vysvetlenie nepotreboval. Pri zadržaní sťažovateľ vypovedal bez problémov v slovenskom jazyku. Pred sudkyňou pre prípravné konanie na výsluchu pred rozhodnutím o vzatí do väzby sťažovateľ zopakoval, že slovenskému jazyku rozumie a ovláda ho, pričom neovláda len právne veci. To je pritom u osôb bez právnického vzdelania bežné. Z týchto dôvodov sa ústavný súd stotožňuje so záverom krajského súdu, že sťažovateľ slovenskému jazyku dostatočne rozumie a po slovensky sa dokáže aj vyjadrovať. Tejto sťažnostnej námietke preto nebolo možné priznať pozitívnu relevanciu.

24. Pokiaľ ide o dôvodnosť trestného stíhania, podľa sťažovateľa existuje v danom prípade dôkazná núdza a dôvodnosť trestného stíhania nevyplýva zo skutkových okolností prípadu. Ani táto námietka však nie je dôvodná. Krajský súd na s. 13 a nasl. uznesenia sp. zn. 3Tpo/37/2025 konkrétne podotkol, že dôvodnosť podozrenia sťažovateľa z trestnej činnosti, ktorá sa mu aktuálne dáva za vinu, vyplýva z výpovedí poškodených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ako aj

z množstva ďalších listinných dôkazov, a to zo zápisnice o obhliadke miesta činu, fotodokumentácie, kamerového záznamu a zápisnice o vydaní veci. V odôvodnení uznesenia sp. zn. 3Tpo/37/2025 na jeho s. 23 ústavný súd vzhladol formálny nedostatok v tom, že sťažovateľ je trestne stíhaný okrem prečinu aj pre zločin. Hoci sťažovateľ už pre zločin porušovania domovej slobody nie je trestne stíhaný z dôvodu späťvzatia súhlasu poškodeného s daným trestným stíhaním, uvedené nemá ľudsko-právny dopad, keďže sťažovateľ je aj naďalej stíhaný pre prečin nebezpečného vyhrážania, kde sa súhlas poškodeného nevyžaduje. Z hľadiska rešpektovania práv sťažovateľa je pritom podstatné, že lehota väzby pre prečin v danom prípade nebola prekročená, pričom z uvádzaných dôkazov dostatočne vyplýva dôvodnosť trestného stíhania práve vo vzťahu k tvrdenému trestnému činu nebezpečného vyhrážania. Krajský súd totiž s poukazom na už uvádzané konkrétne dôkazy ustálil, že sťažovateľ sa mal správať agresívne, mal sa dopúšťať verbálnych útokov a fyzického útoku proti poškodenému [REDAKOVANÉ], ktorému sa mal vyhrážať nožom, čo malo u tohto poškodeného vzbudiť dôvodnú obavu o život a zdravie. K dôvodnosti trestného stíhania ústavný súd zhrnujúco podotýka, že v rámci rozhodovania o väzbe nie je úlohou súdov s ultimatívnu platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy a uzatvárať právnu kvalifikáciu stíhaného skutku ako prečinu nebezpečného vyhrážania. Konečné ustálenie uvádzaných súvislostí je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej, ktoré však nasleduje až po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti po podaní obžaloby (m. m. napr. III. ÚS 22/2025).

25. Ani námietke o neposilňovaní dôkaznej situácie v kontexte prebiehajúceho trestného konania nemožno priznať pozitívnu relevanciu. Ústavný súd predovšetkým podotýka, že posilnenie dôkaznej situácie ani nie je určujúcim faktorom na posúdenie toho, či je väzba sťažovateľa v súlade s jeho základnými právami. Rozhodujúcim faktorom zostáva dôvodnosť vzneseného obvinenia. Úlohou ústavného súdu počas trestného konania v zásade nie je posudzovať, či miera podozrenia voči sťažovateľovi zo spáchania trestného činu stúpa alebo klesá, ale to, či dostahuje na vyvodenie záveru o dôvodnosti podozrenia (m. m. III. ÚS 86/2023). Dôvodnosť trestného stíhania je pritom v posudzovanej veci so zreteľom na argumentáciu uvádzanú v predošlom bode dôvodov tohto uznesenia so zreteľom na aktuálne štádium trestného konania dostatočne daná.

26. Ak ide o ďalšiu dôvodnosť väzby, ústavný súd v zhode s názormi všeobecných súdov uvádza, že sťažovateľ bol dosiaľ už viackrát (celkom trikrát) súdne trestaný, z toho aj za násilnú trestnú činnosť v podobe prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 3 Trestného zákona (s. 19 uznesenia sp. zn. 3Tpo/27/2025). Z tejto trestnej činnosti sú dve odsúdenia zahladené a jedno je nezahladené. Dôvodnosť tzv. preventívnej väzby pritom môže aj podľa judikatúry ústavného súdu nachádzať oporu v predošlých odsúdeniach väzobne stíhanej osoby, a to nielen nezahladených, ale aj zahladených, ako je to aj v prípade sťažovateľa (m. m. napr. I. ÚS 1/2015, III. ÚS 23/2025). Sťažovateľ sa navyše žalovaného skutku mal dopustiť v aktuálne plynúcej skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia v inej trestnej veci, ktorá má uplynúť 11. októbra 2025 (s. 9 uznesenia sp. zn. 23Tp/20/2025). Vzhľadom na niekoľkonásobnú kriminálnu minulosť sťažovateľa preto ani podľa názoru ústavného súdu nie je možné predpokladať, že by sťažovateľ radikálnym spôsobom zmenil svoj doterajší nekorektný prístup k spoločenským hodnotám.

27. Mimoriadne podstatné sa javí, že zamietnutie sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nenachádza oporu len v preukázanej trestnej minulosti sťažovateľa, ale opiera sa aj o ďalšie konkrétne skutočnosti, zovšeobecnené povedané, o povahové črty sťažovateľa. Z výpovede

poškodenej [REDAKOVANÉ] recipovanej na s. 14 uznesenia sp. zn. 3Tpo/37/2025 vyplýva, že agresívne a konfliktné správanie nebolo jednorazové či excesívne, pretože u sťažovateľa je prítomné dlhé roky. S tým napokon korešponduje aj zmienené minulé odsúdenie sťažovateľa práve pre trestnú činnosť násilnej povahy. Z výpovede poškodenej [REDAKOVANÉ] zároveň vyplýva aj poukaz na sťažovateľovu závislosť na hazardných hrách. Takto všeobecné súdy v celkovom kontexte odkázali na predchádzajúci spôsob sťažovateľovho života, ktorý prospieva k udržateľnosti obavy uvedenej v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a tým aj k potrebe ďalšieho držania sťažovateľa vo väzbe. Navyše, aktuálne tvrdená trestná činnosť mala mať gradujúci charakter, začínajúc vulgárnym správaním a pokračujúc fyzickým útokom smerom k vyhrážkam zabitím poškodenému [REDAKOVANÉ] prostredníctvom noža.

28. K dôvodnosti stíhania sťažovateľa v tzv. preventívnej väzbe ústavný súd zhrnuje, že rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak sťažovateľ nebude držaný vo väzbe. Inými slovami, pri rozhodovaní o tzv. preventívnej väzbe postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ bude konať tak, ako predpokladá dôvod väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. napr. II. ÚS 348/2016, III. ÚS 375/2025). Všeobecnými súdmi uvádzané okolnosti sú z hľadiska obmedzenia osobnej slobody väzbou ústavno-právne akceptovateľné, pretože všeobecné súdy poskytli primerané dôvody, o ktoré sa opiera sťažovateľovo väzobné stíhanie. Nemožno tak prisvedčiť sťažnostnej námietke, že obava z naplnenia dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je ústavno-právne neakceptovateľná.

29. Pokiaľ ide o posúdenie dôvodov uznesenia sp. zn. 3Tpo/37/2025 v časti týkajúcej sa nenahradenia väzby sťažovateľa alternatívnymi prostriedkami, ústavný súd uvádza, že obsahom základného práva podľa čl. 17 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju miernejším opatrením, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe. Nahradenie väzby zákonnou garanciou a s tým spojené obmedzenia sú benefitom obvineného, ktorý mu umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby byť stíhaný na slobode (teda s využitím miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv – R 44/2018; m. m. napr. aj III. ÚS 435/2023). Ústavný súd opakovane akcentuje, že väzba predstavuje vážny zásah do osobnej slobody. Preto je povinnosťou všeobecných súdov obzvlášť citlivo zvažovať argumenty pre ďalšie trvanie väzby (m. m. napr. III. ÚS 625/2022, III. ÚS 375/2025).

30. Okresný súd podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) a § 81 ods. 1 Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a ani peňažnou zárukou. V tomto smere odkázal na s. 11 a nasl. uznesenia sp. zn. 23Tp/20/2025 popri charakteristike tvrdenej trestnej činnosti predovšetkým na dôvody tkvejúce v osobe sťažovateľa, ktoré substitúcii väzby bránia. Okresný súd akcentoval závislosť sťažovateľa na hraní hazardných hier a jeho agresívne správanie. Tieto okolnosti pritom, ako vyplýva z už uvedeného, nie sú hypotetickými úvahami, ale sú dôkazne podložené výpoveďou poškodenej [REDAKOVANÉ]. Podľa konkrétneho názoru okresného súdu by práve hranie hazardných hier, napríklad cez internet, mohlo aj napriek monitoringu sťažovateľa viesť k obave z páchania tvrdenej trestnej činnosti. Sťažovateľ by aj napriek nahradeniu väzby mohol poškodeného kontaktovať spôsobom uvedeným v uznesení

sp. zn. 23Tp/20/2025. V ďalšom všeobecne súdy poukázali na trestnú minulosť sťažovateľa a aktuálne plynúcu dobu podmieneného odsúdenia v inej trestnej veci, počas ktorej sa mal sťažovateľ dopustiť trestnej činnosti, z ktorej je aktuálne obvinený. Vo všeobecnosti je to teda osoba sťažovateľa a jeho postoj k životu, ktorý spolu so závažnosťou stíhaného skutku (so zbraňou) diskvalifikujú možnosť nahradenia väzby.

31. V súvislosti s poukazom sťažovateľa na potrebu starostlivosti o rodinných príslušníkov ústavný súd poznamenáva, že krajský súd v danom prípade korektne vyvažoval na jednej strane záujem spoločnosti na stíhaní tvrdenej trestnej činnosti, ako aj ďalšie konkrétne okolnosti, a na druhej strane základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu a záujmy sťažovateľových rodinných príslušníkov. Takto na s. 20 uznesenia sp. zn. 3Tpo/37/2025 v podstate uzavrel, že v okolnostiach konkrétnej veci nejde o okolnosti, ktoré by prevážili nad obavou z páchania tvrdenej trestnej činnosti. Podľa ústavného súdu sú dostatočne zrejmé príčiny, pre ktoré nebolo možné sťažovateľa prepustiť z väzby na slobodu pri jej substitúcii menej invazívnymi mechanizmami. Z tohto dôvodu nemohla byť táto námietka vyhodnotená ako ústavno-právne relevantná.

32. Napokon sťažovateľ tvrdí nerešpektovanie zásady prezumpcie neviny a nekonanie o námietke zaujatosti sudkyne pre prípravné konanie. Zásada prezumpcie neviny predstavuje jeden zo základov spravodlivého trestného konania. K jej porušeniu dôjde, ak výroky príslušnej úradnej osoby, ktoré sa týkajú osoby obvinenej z trestného činu, odrážajú alebo vyjadrujú názor, že je vinná, a to ešte pred tým, ako bola jej vina preukázaná v súlade so zákonom. Postačuje, dokonca aj pri absencii formálneho konštatovania, tiež argumentácia nasvedčujúca tomu, že úradná osoba považuje obvineného za vinného [napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci *Daktaras v. Litva*, bod 41, obdobne rozhodnutie ESLP vo veci *Allenet de Ribemont v. Francúzsko*, bod 35]. Je však potrebné robiť rozdiel medzi výroky, ktoré odrážajú alebo vyjadrujú názor, že dotknutá osoba je vinná, a **výrokmi, ktoré iba vyjadrujú stav podozrenia** („*a state of suspicion*“). Prvé výroky porušujú zásadu prezumpcie neviny, zatiaľ čo druhé výroky boli považované za prijateľné alebo nezávadné v rôznych situáciách posudzovaných ESLP (napr. rozhodnutie ESLP vo veci *Lutz v. Nemecko*, séria A, č. 123, bod 62). Ústavný súd teda opakovane a osobitne akcentuje (m. m. napr. III. ÚS 44/2024, III. ÚS 375/2025), že to, či namietané výroky úradnej osoby porušujú zásadu prezumpcie neviny, má byť posudzované v kontexte osobitných okolností, za akých boli tieto výroky urobené (napr. rozhodnutie ESLP vo veci *Daktaras v. Litva*, bod 43 alebo rozhodnutie ESLP vo veci *Adolf v. Rakúsko*, body 36 – 41). Dôležitý je skutočný význam vyhlásení, nie ich doslovné znenie (rozhodnutie ESLP vo veci *Lavents v. Litva*, bod 126).

33. Pri skúmaní opodstatnenosti avizovanej námietky ústavný súd zistil, že sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s dvomi konštatovaniami okresného súdu uvedenými v uznesení sp. zn. 23Tp/20/2025:

a) *„Na základe výpovedí poškodených bolo preukázané, že správanie obvineného má byť nevyspytateľné, prejavovať sa agresivitou, ktorej následky majú byť nepredvídateľné. Napriek tomu, že medzi obvineným a poškodenými došlo k incidentu kvôli peniazom, správanie obvineného malo byť neadekvátne, sprevádzané agresívnym správaním, umocnené opakovanými verbálnymi vyhrážkami voči životu poškodeného, ako aj hrozbou so zbraňou.“* (s. 9 uznesenia sp. zn. 23Tp/20/2025);

b) „V prípade tohto druhu trestnej činnosti, z páchania ktorej je obvinený dôvodne podozrivý, aj napriek monitorovaniu obvineného, by obvinený mohol naďalej hrať hazardné hry, napr. aj cez internet, na čo by potreboval finančné prostriedky, kvôli získaniu ktorých by mohol páchať naďalej trestnú činnosť (...)“ (s. 11 a s. 12 uznesenia sp. zn. 23Tp/20/2025).

34. V reakcii na uvedené ústavný súd uvádza, že sťažovateľ predmetnú námietku uplatnil aj v sťažnosti proti uzneseniu sp. zn. 23Tp/20/2025. Krajský súd k citovanému výroku podotkol, že okresný súd v uvádzanej súvislosti použil výrazové prostriedky „má byť“ a „malo byť“, čo vyjadruje „predpoklad – pravdepodobnosť“. Pokiaľ ide o tvrdenie uvedené v písm. b) citovaného výroku, okresný súd uvažoval o obvinení z trestnej činnosti, resp. o trestnej činnosti, z ktorej je sťažovateľ „dôvodne podozrivý“. Okresný súd v obdobnom duchu ako vo výroku uvedenom v bode 33 písm. a) dôvodov tohto uznesenia predostrel myšlienky o možnosti páchania trestnej činnosti. **Neuniklo navyše pozornosti ústavného súdu, že vo vzťahu k tvrdeniu uvedenému v písm. b) citovaného výroku sťažovateľ predložil len selektívnym spôsobom neukončený výsek vety, ktorá nadväzne pokračuje pasážou „(...) a obava z pokračovania z trestnej činnosti by odstránená nebola, teda by nebol dosiahnutý ani účel väzby.“. Odtiaľ už prima facie možno dedukovať nevyslovenie finálneho úsudku o vine sťažovateľa, len deklarovanie obavy uvedenej v návetí § 71 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý zakotvuje dôvody väzby.** Povedané inak, okresný súd o uvedené výroky oprel výlučne väzobné dôvody, resp. nemožnosť nahradenia sťažovateľovej väzby.

35. Ústavný súd len *obiter dictum* dodáva, že všeobecné súdnictvo neuviedlo s konečným záverom, že sťažovateľ trestnú činnosť páchal, ale prezentovalo názor o tom, že trestnú činnosť mal páchať. Uvádzané pasáže nie je možné hodnotiť extrahovane od kontextu použitej argumentácie v celom svojom komplexe. Z okolností veci a dôvodových línií tohto uznesenia je totiž zrejmé, že materiálne podmienky väzby sú splnené, pričom sťažovateľom poukazované formulácie boli použité v kontexte zákonom predpokladaného skúmania materiálnych podmienok väzby, resp. substitúcie väzby. O vine či nevine sťažovateľa je napokon oprávnený rozhodnúť príslušný súd len na základe skutočností, ktoré boli zákonom ustanoveným spôsobom preukázané na hlavnom pojednávaní (§ 2 ods. 19 Trestného poriadku; m. m. napr. I. ÚS 217/2019, II. ÚS 484/2020, III. ÚS 44/2024). Krajský súd preto na s. 18 uznesenia sp. zn. 3Tpo/37/2025 správne uviedol, že sudkyňa pre prípravné konanie *«nevyslovila záver o vine bez výhrad, ale s výhradou „nadobudnutia presvedčenia“*, ktoré je dôvodné vzhľadom na vykonané dokazovanie». Z tohto dôvodu ústavný súd nevzhladal ani túto časť sťažnostnej argumentácie ako dôvodnú.

36. Pokiaľ ide o námietku zaujatosti sudkyne pre prípravné konanie v súvislosti s väzobným konaním, sťažovateľ k doplneniu ústavnej sťažnosti z 27. júla 2025 priložil prílohu, z ktorej vyplýva, že táto námietka bola uplatnená po vydaní uznesenia sp. zn. 23Tp/20/2025 a mala sa týkať konštatovaní uvádzaných práve v tomto uznesení. Inak povedané, uznesenie sp. zn. 23Tp/20/2025 bolo vydané 14. mája 2025 a námietku zaujatosti vznesenú proti sudkyňi pre prípravné konanie sťažovateľ podal až 18. mája 2025 v konaní o sťažnosti. Preto nemožno priznať relevanciu argumentácii uvedenej v bode 245 ústavnej sťažnosti, podľa ktorej sudkyňa pre prípravné konanie naďalej rozhodovala v ďalšom väzobnom konaní. Po porovnaní obsahu argumentácie uvedenej v bodoch 73 až 88 odôvodnenia sťažnosti proti uzneseniu sp. zn. 23Tp/20/2025 a dôvodov ústavnej sťažnosti je z ľudsko-právneho hľadiska podstatné, že táto námietka smerovala k tvrdeniam sudkyne pre prípravné konanie, ktoré sú v relácii k tvrdenému porušeniu prezumpcie nevinoty

s poukazom na body 34 a 35 odôvodnenia tohto uznesenia ľudsko-právne irelevantné. Navyše, uvedená námietka sa nezakladala na dôvodoch uvedených v § 31 Trestného poriadku, preto bolo konanie o nej s poukazom na posolstvo uvedené v § 32 ods. 6 Trestného poriadku vylúčené.

37. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 4 ústavy ústavný súd s poukazom na svoju konštantnú judikatúru uvádza, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, sa uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a čl. 17 ústavy, ktorý garantuje osobnú slobodu. Sťažovateľom označené čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 4 ústavy sú v trestných veciach aplikovateľné len na rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia vzneseného proti konkrétnej osobe, t. j. na konanie a rozhodovanie vo veci samej, kým na rozhodovanie vo väzobných veciach je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy. Označený článok ústavy zahrnuje všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení (m. m. napr. II. ÚS 10/2016, III. ÚS 352/2025, IV. ÚS 397/2010). Na sťažovateľom vymedzený predmet ústavného prieskumu je tak čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 4 ústavy neaplikovateľný. V rámci konania o väzbe nemôže dôjsť ani k porušeniu čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 4 listiny s ohľadom na identický obsah týchto ustanovení s referenčnými kritériami podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 4 ústavy (m. m. napr. II. ÚS 231/2023).

38. K námietke porušenia čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a e) dohovoru ústavný súd prioritne poukazuje na rozhodovaciu činnosť ESLP, ktorý jednoznačne vymedzil záver, že záruky podľa čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ („*bien-fondée*“) obvinenia, a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 dohovoru (m. m. napr. I. ÚS 103/2010, III. ÚS 195/2010, I. ÚS 696/2013, III. ÚS 202/2015, III. ÚS 277/2016, III. ÚS 622/2016, III. ÚS 799/2016, III. ÚS 714/2017, III. ÚS 118/2018, II. ÚS 48/2021, II. ÚS 123/2021, III. ÚS 194/2021). V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje čl. 5 dohovoru (m. m. pozri napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07, III. ÚS 622/2016, III. ÚS 799/2016, III. ÚS 714/2017, II. ÚS 123/2021, III. ÚS 194/2021).

39. Procesné garancie súdnej kontroly väzby v nasledujúcich štádiách väzobného rozhodovania (napr. preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby, rozhodovanie o predĺžení väzby a rozhodovanie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby) poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru, nie čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ktorý je aplikovateľný v rámci primárneho rozhodovania o vzatí do väzby. Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa, naopak, *ratione materiae* vzťahuje predovšetkým na rozhodovanie o pozbavení osobnej slobody (o zatknutí či zadržaní a následne o vzatí do väzby). Uznesenie sp. zn. 3Tpo/37/2025 a jemu predchádzajúci postup sa evidentne týka ďalšieho trvania pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa, nie prvotného vzatia do väzby. Sťažovateľove námietky týkajúce sa prípadného porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru je preto potrebné posúdiť ako zjavne neopodstatnené (m. m. napr. I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07).

40. Aj uplatnenie čl. 5 ods. 3 dohovoru prichádza do úvahy pri vzatí do väzby, a nie pri rozhodovaní o preskúmaní dôvodov väzby počas jej trvania, či už na základe podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu (ako to bolo v prípade sťažovateľa, pozn.), predĺženia väzby na podklade návrhu prokurátora, alebo napríklad po podaní obžaloby prokurátorom (m. m. napr. I. ÚS 87/2019, III. ÚS 668/2023, III. ÚS 479/2024). Z uvádzaných dôvodov nie je ani toto ustanovenie použiteľné.

41. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v mnohom opakuje v podstate obsahovo identické námietky, aké uviedol v sťažnosti proti uzneseniu sp. zn. 23Tp/20/2025. Ústavný súd však nie je ďalšou alternatívnou a ani mimoriadnou inštanciou, ktorá opakovane preskúma rovnaké alebo obdobné argumenty, ktoré sťažovateľ predkladal v konaní pred všeobecnými súdmi. Len skutočnosť, že sa sťažovateľ so závermi krajského súdu poskytnutými v reakcii na argumentáciu uvádzanú v sťažnosti nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti uznesenia sp. zn. 3Tpo/37/2025 a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. napr. III. ÚS 118/2024).

42. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím a postupom orgánu štátu (v danom prípade uznesením sp. zn. 3Tpo/37/2025 a jemu predchádzajúcim postupom, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi postupom a uznesením sp. zn. 3Tpo/37/2025 a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že uznesenie sp. zn. 3Tpo/37/2025 a jemu predchádzajúci postup nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť zmienenej časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v uvedenom rozsahu odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v ústavnej sťažnosti v súvislosti s námietkou nedostatkov v uznesení sp. zn. 3Tpo/37/2025 a jemu predošlom postupe.

IV.4. K uzneseniu sp. zn. 3Tpo/38/2025 a jemu predchádzajúcemu postupu (body 11 a 12 dôvodov tohto uznesenia):

43. Ústavný súd zistil, že v časti namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, práva zaručeného čl. 8 dohovoru uznesením sp. zn. 3Tpo/38/2025 a v časti namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1, 2, 6 a 7, čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 7 ods. 2, čl. 8 ods. 1, 2 a 6, čl. 37 ods. 4, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 listiny a práv zaručených čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. b), c) a e) a ods. 2 a 3 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b), c) a e) dohovoru postupom a uznesením sp. zn. 3Tpo/38/2025 sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, pričom opodstatnenosť tvrdení v nej obsiahnutých sa posúdi v konaní vo veci samej. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť prijal v tejto časti na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

44. V konaní o prijatej ústavnej sťažnosti ústavný súd rozhodne aj o súvisiacich požiadavkách sťažovateľa, ktoré uplatnil v rozsahu prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie tak, ako vyplývajú z bodov 3, 4 a 5 dôvodov tohto uznesenia.

IV.5. K návrhu sťažovateľa na vydanie dočasného opatrenia:

45. Podľa § 130 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

46. Ústavný súd v procese prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dopytom na Ústrednej evidencii väzňov z 11. augusta 2025 zistil, že sťažovateľ bol ešte pred prijatím tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (15. júla 2025) prevezený z pozorovania v nemocnici na výkon väzby do Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Bratislava. Sťažovateľ sa tak aktuálne nenachádza v nemocnici na účel vyšetrovania jeho duševného stavu. Z uvedeného dôvodu nie je naplnená hypotéza právnej normy uvedenej v § 130 zákona o ústavnom súde v tej časti, podľa ktorej môže ústavný súd rozhodnúť o dočasnom opatrení na podklade návrhu sťažovateľa len vtedy, ak ešte ide o výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu. Z tohto dôvodu ústavný súd návrhu sťažovateľa na vydanie dočasného opatrenia nemohol vyhovieť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2025

Robert Šorl
predseda senátu